

almindelige Standpunkt, men den danner ogsaa efter min Mening et meget vigtigt moment; thi vi maae see hen til, at der er stor Forskiel imellem en privat Ansættelse og en kongelig Ansættelse. Den private Mand sørger gjerne for sine gamle Folk; han kan i Reglen ikke forlade dem; Enhver siger om den Private, der forlader en gammel tro Guldmægter, at han ikke har fyldestgjort de almindelige humane Forbringere. Det Samme mener jeg nu ogsaa gjælder om Staten. Naar den har en gammel tro Embedsmand, bør den ikke kaste ham ud paa Gaden; men den bør sørge for, at han paa sine gamle Dage ikke lider Nød. Det er inconsequent, fordi man har vedtaget ikke alene at pensionere de militaire Underclasser, men ogsaa tidligere antaget, at Soldatembedsmændene og Postembedsmændene af de lavere Classer skulle pensioneres. Jeg kan efter mit Begreb ikke see Forskiel paa, om en Mand tjener Staten ved at bruge Penne, ved at bære Breve omkring, eller som en Skriver bruger Hænderne paa et Contoir og der søger at gjøre den Gavn, han kan; han anvender da ikke alene sine Hænder, men ogsaa sit Hoved, og der er derfor noget meget Inconsequent i, at en Klasse af Embedsmænd pensioneres, medens en anden ikke erholder ringeste Understøttelse paa sine gamle Dage. Det er efter min Mening ogsaa subkommen økonomisk rigtigt at pensionere disse lavere Classer, fordi man derved vil bespare store Summer. Det vil i Tiden aldeles ikke blive muligt at faae saadanne dygtige Arbejdere, og dem trænge vi dog til; det er derfor høist ønskeligt, at man sørger for paa en eller anden Maade at sikke dem deres Fremtid; thi er Bedkommende ikke sikret, vil han forlange en højere Løn, og man kan da ikke, som det nu er Tilfældet i de kongelige Contoirer, erholde dem i Gjennemsnit for 2—300 Rd. aarlig; det vil være umuligt at faae disse Embedsmænd til en saadan Løn, naar de ikke have Udset til engang at erholde Forsørgelse paa deres gamle Dage. Følgen vil være, at man maa betale dem meget højere, idet de med fuld Føie siger: „Jeg har intet Haab om Forsørgelse paa mine gamle Dage; det nytter ikke, at jeg kommer ind i en offentlig Stilling, fordi, naar jeg er

opslidt, er der intet Menneske, som kan hjælpe mig. Jeg maa derfor strax have saameget, at jeg maa kunne lægge Lidt op til mine gamle Dage.“ — Det er derfor formeentlig ogsaa økonomisk rigtigt, at det samme Princip, der praktisk gennemføres i det private Liv, nemlig at sørge for en gammel tro Tjener, ogsaa praktisk gennemføres i det Offentlige. Jeg skal derfor tillade mig i sin Tid at stille et Endringsforslag til det høit ærede Ministeriums Lovforslag, nemlig at denne Klasse af Embedsmænd, navnlig Assistenten og Skriveren, maa pensioneres i det samme Forhold og overeensstemmende med de Regler, som Rigsdagen har anvendt med Hensyn til andre Classer, navnlig de militaire Underclasser. Det var disse Bemærkninger, som jeg, foranlediget ved en reen Tilfældighed, kom til at yttre allerede paa dette Stadium af Sagen, og jeg haaber, at det ærede Thing vil undskyldte mig, om jeg ikke har fremsat dem saa klart og tydeligt, eller med den overtydende Overbeviisning for denne Klasse Embedsmænds Løn, som det har været mit Dnske.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Lovudkastets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 80 Stemmer.

J. M. Hansen: Jeg skulde tillade mig at foreslaae Nedsættelsen af et Udvalg, og da jeg antager, at de følgende Lovudkast angaaende Lønninger ville blive henvisste til det samme Udvalg, vil jeg foreslaae, at det kommer til at bestaae af 9 Medlemmer, hvoraf de 4 vælges i Afdelingerne.

Ved den derpaa foretagne Afstemning, vedtoges

dette Forslag, med den Tilføining af Formanden, at Valget i Afdelingerne skulde finde Sted inden næste Møde, eenstemmig med 78 Stemmer.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til første Behandling af Udcast til Lov om Lønninger for forskjellige under